

שניהם בשווה, כי שניים בעליו של השור הנזיק, בשווה.

ואם חזר ונגה שור זה, שמחציתו של הנזיק השני, ובמחציתו שותפים הנזיק הראשון והבעליהם, שור אחר, השווה מאותים, ואין הנגילה יפה כלום, ונמצא שיורו התשלום מהה זה זוז:

הנזיק האחרון נוטל מנה מן השור, שהוא חצי נזוק. ובഫסיד זה נושא הנזיק הקודם, שהוא שותף בחצי השור, בחצי מתשלום הנזיק. ואילו הנזיק הקודם לו והבעליהם, שככל אחד מהם יש לו חלק יחסית של רביע השור, נושאים כל אחד מהם ברבע מתשלום. ולפיכך:

והnezik שלפנינו נוטל חמישים זוז, ונמצא שהפסיד חצי מן התשלום שקיבל.

ושניים הראשונים [הnezik הראשון והבעליהם], נוטלים כל אחד דינר זהב, שהוא שווה

רבי שמעון אומר: שור שווה מאותים שנגה לשור שווה מאותים, ואין הנגלה יפה כלום, שערך הנזק הוא מאותים:

זה הנזיק, נוטל מיד בשעת הנזק — כedula רבי עקיבא ש"יוחלט השור" — מנה מן השור המזיק שהוא ערך חצי נזוק. וזה המזיק — נוטל מנה. כלומר, מעתה שותפים הם בשור, זה יש בו ערך מנה, ולזה יש בו ערך מנה.

ואם חזר שור זה, שהוא של שניים בשותפות בערך שווה, ונגה שור אחר שווה מאותים, ושיעור התשלום הוא מהה זה זוז:

הnezik האחרון נוטל מנה שהוא חצי נזוק; והפסיד זה מוטל על בעלי השור כפי הערך שיש לכל אחד מהם בשור, ולפיכך:

ושלפנינו, כלומר, הנזיק הקודם, יחד עם הבעלים הראשון, זה נוטל חמישים זוז, וזה נוטל חמישים זוז. כי הפסיד הנזק מוטל על

לגבותו], ובין לרבי עקיבא הסובר: "יוחלט השור" מיד בשעת הנזק לנזיק, ונעשה שותף בו, יהא הדין שונה; שהרי לרבי ישמעון, מיד כשהnezik שורו של שמעון נעשה שמעון בעל חוב על ערך מהה זוז מן השור, והוא ערך אין לו להפסיד בגיןם של הנזקים האחרים, שהרי אין השור שלו, ונמצא שאחר כל הנזקים באים כל אחד מהneziks לגבות את חובו מן השור, וראשון ראשון קודם, כאשר בעלי חובות שהקודם לחוב קודם לגבות; ואילו לרבי עקיבא, הסובר ש"יוחלט השור", אם כן בנזק הראשון נעשה הנזיק שותף בחצי מערך השור, ועליו להפסיד בנזק השני כפי ערכו בשור, נמצא שנוטל הנזיק השני את חצי נזוק מן השור, שהוא מהה זוז, ובנוtor — שהוא מהה זוז —

שור שווה מאותים של ראותן, שנגה שור שווה מאותים של שמעון [וחצי תשלום נזוק הוא מהה זוז], וחזר השור ונגה שוב שור של לי השורה מאותים, וחזר שוב ונגה את שורו של יהודיה השוה מאותים, הדין הוא כך לפי רבי מאיר [לפי פשטות לשון המשנה, והסלק דעתין בגמרא]: יהודיה נוטל שורה ערך מהה זוז מן השור שהוא ערך התשלום המגיע לו, ונמצא שנותר בשור השור שווה מהה זוז, ובא לי ונותל אותן עבורי חצי נזוק, ושמעון מפסיד, שהרי לא נותר בשור כלום לאחר תשלום שני הנזקים האחרונים. ובגמרא יתבאר, שהדין המבוואר כאן אי אפשר לפרשו כפשוטו, כי באופן הנזכר בין לרבי ישמעאל הסובר "יושם השור" [כלומר: בעל חוב הוא, ושבוד בלבד יש לו על השור